

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเรือน

เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

พ.ศ. ๒๕๖๐

โดยที่เป็นการสมควรตราข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเรือน ว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเรือน

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๖ ประกอบกับมาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเรือนโดยความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเรือนและนายอำเภอป่าซาง จึงตราข้อบัญญัติไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเรือน เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๐”

ข้อ ๒ ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเรือนตั้งแต่วันที่ได้ออกประกาศไว้ โดยเปิดเผย ณ ที่ทำการองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเรือนแล้วสามสิบวัน

ข้อ ๓ บรรดาข้อบัญญัติ ประกาศ ระเบียบ และคำสั่งอื่นใดในส่วนที่ได้ตราไว้แล้วในข้อบัญญัติ หรือซึ่งขัดแย้งกับข้อบัญญัตินี้ให้ใช้ข้อบัญญัตินี้แทน

ข้อ ๔ ในข้อบัญญัตินี้

“สัตว์” หมายความว่า สัตว์ทุกชนิดไม่ว่าจะเป็นสัตว์เลี้ยงหรือสัตว์ป่า หรือสัตว์ชนิดอื่น ๆ ที่คนสามารถนำมาเลี้ยงได้

“การเลี้ยงสัตว์” หมายความว่า การมีสัตว์ไว้ในครอบครองและดูแลเอาใจใส่บำรุงรักษา ตลอดจนให้อาหารเป็นอาจณเพื่อให้สัตว์นั้นเจริญเติบโตและมีชีวิตอยู่ได้

“การปล่อยสัตว์” หมายความว่า การสละการครอบครองสัตว์ หรือปล่อยให้อยู่นอกสถานที่เลี้ยงสัตว์โดยปราศจากการควบคุม

“เจ้าของสัตว์” หมายความว่า รวมถึงผู้ครอบครองสัตว์

“สถานที่เลี้ยงสัตว์” หมายความว่า คอกสัตว์ กรงสัตว์ ที่ขังสัตว์ หรือที่เลี้ยงสัตว์อื่นที่มีการควบคุมของเจ้าของสัตว์

“ที่หรือทางสาธารณะ” หมายความว่า สถานที่ หรือทางซึ่งมิใช่เป็นของเอกชน และประชาชนสามารถใช้ประโยชน์หรือใช้สัญจรได้

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเรือน

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้มีอำนาจหน้าที่ปฏิบัติการตามข้อบัญญัตินี้

“สิ่งปฏิกูล” หมายความว่า อุจจาระ หรือปัสสาวะ และหมายความรวมถึงสิ่งอื่นใดซึ่งเป็นสิ่งโสโครก หรือมีกลิ่นเหม็น

ข้อ ๕ ให้องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเรือนเป็นเขตควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ดังต่อไปนี้

๕.๑ สุนัข

๕.๒ แมว

๕.๓ ช้าง

๕.๔ ม้า

๕.๕ โค

๕.๖ กระบือ

๕.๗ ไก่

๕.๘ เป็ดไล่ทุ่ง

๕.๙ แพะ

๕.๑๐ แกะ

๕.๑๑ สุกร

๕.๑๒ กวาง

๕.๑๓ สัตว์อื่น ๆ ตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด

ข้อ ๖ ห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ประเภท ช้าง ม้า โค กระบือ สุกร แพะ แกะ เป็ด ไก่ กวาง ในเขตพื้นที่ต่อไปนี้โดยเด็ดขาด

๖.๑ พื้นที่ผังเมืองประกาศเป็นเขตพาณิชยกรรมและประชากรหนาแน่น

๖.๒ ผังเมืองประกาศเป็นเขตอนุรักษ์เพื่อส่งเสริมเอกลักษณ์ศิลปวัฒนธรรมไทย การเลี้ยงสัตว์อื่นนอกจากประเภทที่ระบุไว้ในวรรคต้นให้กระทำได้ภายใต้ความเห็นชอบขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเรือนแต่ห้ามมิให้ปล่อยสัตว์ออกนอกที่เลี้ยงสัตว์

ข้อ ๗ การเลี้ยงสัตว์ประเภท ช้าง ม้า โค กระบือ สุกร แพะ แกะ เป็ด ไก่ สุนัข แมว นก กวาง นอกเขตพื้นที่ที่ระบุไว้ในข้อ ๖ นั้นสามารถกระทำได้แต่ห้ามมิให้ปล่อยสัตว์นั้นออกนอกที่เลี้ยงสัตว์ และต้องปฏิบัติโดยเคร่งครัด ดังนี้

๗.๑ จำนวนสัตว์ต้องไม่มากเกินไปจนสมควร

๗.๒ การเลี้ยงสัตว์ต้องไม่ก่อมลภาวะและก่อเหตุรำคาญ

๗.๓ ต้องไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์และแพร่เชื้อโรคที่ติดต่อจากสัตว์มาสู่คน

การเลี้ยงสัตว์ดังกล่าวจะต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขตามข้อบัญญัตินี้และตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเรือนโดยเคร่งครัด

ข้อ ๘ การเลี้ยงสัตว์ต้องปฏิบัติตามมาตรการต่อไปนี้

๘.๑ สถานที่ตั้ง

๘.๑.๑ ต้องตั้งอยู่ในสถานที่ที่ไม่ก่อเหตุรำคาญให้ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง

๘.๑.๒ ต้องมีบริเวณเลี้ยงสัตว์ ซึ่งกันเป็นสัดส่วนและให้อยู่ห่างเขตที่ดินสาธารณะ ทางน้ำสาธารณะ หรือที่ดินต่างเจ้าของและมีที่ว่างอันปราศจากหลังคา หรือสิ่งใดปกคลุมโดยรอบบริเวณเลี้ยงสัตว์นั้นไม่น้อยกว่า ๒๐ เมตร ทุกด้าน เว้นแต่ด้านที่มีแนวเขตที่ดินติดต่อกับที่ดินของผู้เลี้ยงสัตว์ประเภทเดียวกัน

๘.๒ อาคารและส่วนประกอบ

๘.๒.๑ อาคารต้องเป็นอาคารเอกเทศและมั่นคงแข็งแรงมีลักษณะเหมาะสมแก่การเลี้ยงสัตว์ประเภทนั้น ๆ ไม่มีการพักอาศัยหรือประกอบกิจการอื่นใด

๘.๒.๒ พื้นต้องเป็นพื้นแน่นไม่เฉอะแฉะ เว้นแต่การเลี้ยงสุกรพื้นจะต้องเป็นคอนกรีตและมีความลาดเอียงพอสมควรเพื่อให้ น้ำและสิ่งปฏิกูลไหลลงทางระบายน้ำได้โดยสะดวก

๘.๒.๓ หลังคาต้องมีความสูงจากพื้นมากพอสมควรและมีช่องทางให้แสงสว่างหรือแสงแดดส่องภายในอาคารอย่างทั่วถึง

๘.๒.๔ คอกต้องมีการกั้นคอกเป็นสัดส่วนเหมาะสมกับจำนวนสัตว์ไม่ให้สัตว์อยู่กันอย่างแออัด

๘.๒.๕ การระบายอากาศต้องจัดให้มีการระบายอากาศถ่ายเทให้เพียงพอ

๘.๓ การสุขาภิบาลทั่วไป

๘.๓.๑ การระบายน้ำ

๘.๓.๑.๑ ต้องจัดให้มีรางระบายน้ำโดยรอบอาคารให้มีความลาดเอียงเพียงพอให้น้ำไหลได้สะดวก

๘.๓.๑.๒ น้ำทิ้งต้องมีการบำบัดก่อนระบายลงสู่ทางระบายน้ำแหล่งน้ำสาธารณะหรือในที่เอกชน

๘.๓.๒ การกำจัดมูลสัตว์

๘.๓.๒.๑ ต้องเก็บกวาดมูลสัตว์เป็นประจำทุกวัน

๘.๓.๒.๒ ต้องจัดให้มีที่กักเก็บมูลสัตว์โดยเฉพาะไม่ให้ส่งกลิ่นเหม็นอันเป็นเหตุรำคาญและต้องไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงหรือสัตว์นำโรค

๘.๓.๓ การป้องกันเหตุเดือดร้อนรำคาญ

๘.๓.๓.๑ ถ้ามีการสูมไฟไถ่แมลงให้สัตว์ต้องไม่ให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง

๘.๓.๓.๒ ต้องป้องกันเสียงร้องของสัตว์ไม่ให้ เป็นเหตุรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง

๘.๓.๓.๓ สำหรับการเลี้ยงสัตว์ที่มีขน ตัวอาคารต้องสามารถป้องกันไม่ให้ปลิวฟุ้งกระจายออกไปนอกสถานที่

๘.๓.๓.๔ ต้องควบคุมดูแลไม่ให้สัตว์ออกไปทำความเสียหายแก่ทรัพย์สินหรือทำความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อยู่ใกล้เคียง

๘.๓.๔ การรักษาความสะอาด ต้องรักษาความสะอาดที่เลี้ยงสัตว์ให้สะอาดอยู่เสมอ

๘.๓.๕ การกำจัดซากสัตว์ ให้ใช้วิธีเผา หรือฝัง เพื่อป้องกันการเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ของแมลงและสัตว์นำโรคและการก่อเหตุรำคาญจากกลิ่นเหม็น

ข้อ ๙ เมื่อปรากฏว่าผู้ใดปล่อยสัตว์เลี้ยงไปในที่หรือทางสาธารณะอันเป็นการฝ่าฝืนข้อบัญญัตินี้ให้พนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจจับและกักสัตว์นั้นไว้ได้โดยจะนำสัตว์ไปกักไว้ในที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นจัดไว้

ข้อ ๑๐ ในระหว่างการจับหรือกักสัตว์ หากเกิดความเสียหายใด ๆ ต่อชีวิต ร่างกาย ทรัพย์สินของผู้อื่นหรือเกิดอุบัติเหตุขึ้นใดต่อสัตว์นั้นก็ตามองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเรือนไม่ต้องรับผิดชอบใด ๆ ทั้งสิ้นตลอดจนค่าเสียหายหรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ให้ตกเป็นภาระของเจ้าของหรือผู้ครอบครองสัตว์นั้น

ข้อ ๑๑ เมื่อได้จับสัตว์และนำสัตว์มากักขังไว้ตามข้อ ๑๐ เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะประกาศให้เจ้าของสัตว์ทราบและให้มารับสัตว์ภายในกำหนด ๓๐ วันนับแต่ได้จับสัตว์มากักไว้โดยจะประกาศที่ทำการองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเรือนหรือที่เปิดเผย เมื่อพ้นกำหนด ๓๐ วันแล้วไม่มีผู้ใดมาแสดงตัวเป็นเจ้าของสัตว์ให้สัตว์นั้นตกเป็นขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเรือนทันทีและให้พนักงานท้องถิ่นมีอำนาจจัดการขายหรือขายทอดตลาดได้ทันที

ข้อ ๑๒ กรณีที่การกักสัตว์อาจเกิดอันตรายแก่สัตว์นั้น หรือสัตว์อื่น หรือต้องเสียค่าใช้จ่ายเกินสมควร เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะจัดการขาย หรือขายทอดตลาดก่อนกำหนด ๓๐ วันก็ได้เงินที่ได้จากการขายเมื่อหักค่าใช้จ่ายในการขายและเลี้ยงดูสัตว์แล้วให้เก็บรักษาเงินนั้นแทนสัตว์กรณีที่สัตว์นั้นตายหรือเจ็บป่วย หรือไม่ควรจำหน่ายต่อไป หรือเป็นโรคติดต่อที่อาจเป็นอันตรายต่อประชาชนเมื่อสัตวแพทย์ได้ตรวจสอบและได้ให้ความเห็นเป็นหนังสือแล้ว เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจทำลายหรือจัดการตามที่เห็นสมควรได้

ข้อ ๑๓ ในกรณีที่เจ้าของสัตว์มารับสัตว์คืนไปจากที่กักสัตว์องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเรือนภายในกำหนดเวลาเจ้าของสัตว์ต้องเสียค่าปรับ และค่าเลี้ยงดูสัตว์ ดังต่อไปนี้

๑๓.๑ ช้าง ค่าปรับเชือกละไม่เกิน ๓๐๐ บาท

๑๓.๒ ม้า โค กระบือ ค่าปรับตัวละไม่เกิน ๕๐ บาท

๑๓.๓ สุกร แพะ แกะ สุนัข กวาง ค่าปรับตัวละไม่เกิน ๓๐ บาท

๑๓.๔ สัตว์อื่น ๆ ค่าปรับตัวละไม่เกิน ๒๐ บาท

เจ้าของสัตว์ต้องเสียค่าใช้จ่ายสำหรับการเลี้ยงสัตว์ให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเรือนตามจำนวนที่ได้จ่ายจริง

ข้อ ๑๔ ผู้ใดฝ่าฝืนข้อบัญญัตินี้ในข้อหนึ่งข้อใดต้องระวางโทษตามมาตรา ๗๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อ ๑๕ ให้นายองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเรือนเป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจสั่งการเพื่อให้เป็นไปตามข้อบัญญัติ

ประกาศ ณ วันที่ ๑๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๐

ลภัสรณัน ยาวิละ

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเรือน

บัญชีอัตราค่าธรรมเนียมท้ายข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเรือน

เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๐

ลำดับที่	ประเภทกิจการ	อัตราค่าธรรมเนียมต่อปี	
		บาท	สต.
๑	การเพาะพันธุ์ เลี้ยง และการอนุบาลสัตว์ทุกชนิด		
	๑.๑ การเลี้ยงสัตว์บก		
	๑.๑.๑ การเลี้ยงม้า โค กระบือ		
	(๑) การเลี้ยงม้า โค กระบือ เกินกว่า ๕ ตัว แต่ไม่เกิน ๒๐ ตัว	๒๐๐	
	(๒) การเลี้ยงม้า โค กระบือ เกินกว่า ๒๐ ตัว แต่ไม่เกิน ๔๐ ตัว	๓๐๐	
	(๓) การเลี้ยงม้า โค กระบือ เกินกว่า ๔๐ ตัวขึ้นไป	๕๐๐	
	๑.๑.๒ การเลี้ยงสุกร		
	(๑) การเลี้ยงสุกร เกินกว่า ๕ ตัว แต่ไม่เกิน ๒๐ ตัว	๑๐๐	
	(๒) การเลี้ยงสุกร เกินกว่า ๒๐ ตัว แต่ไม่เกิน ๔๐ ตัว	๒๐๐	
	(๓) การเลี้ยงสุกร เกินกว่า ๔๐ ตัว แต่ไม่เกิน ๑๐๐ ตัว	๓๐๐	
	(๔) การเลี้ยงสุกร เกินกว่า ๑๐๐ ตัว แต่ไม่เกิน ๕๐๐ ตัว	๑,๐๐๐	
	(๕) การเลี้ยงสุกร เกินกว่า ๕๐๐ ตัว แต่ไม่เกิน ๑,๐๐๐ ตัว	๒,๐๐๐	
	(๖) การเลี้ยงสุกร เกินกว่า ๑,๐๐๐ ตัวขึ้นไป	๕,๐๐๐	
	๑.๑.๓ การเลี้ยงแกะ, แพะ		
	(๑) การเลี้ยงแกะ, แพะ เกินกว่า ๕ ตัว แต่ไม่เกิน ๒๐ ตัว	๒๐๐	
	(๒) การเลี้ยงแกะ, แพะ เกินกว่า ๒๐ ตัว แต่ไม่เกิน ๔๐ ตัว	๓๐๐	
	(๓) การเลี้ยงแกะ, แพะ เกินกว่า ๔๐ ตัวขึ้นไป	๕๐๐	
	๑.๒ การเลี้ยงสัตว์ปีก ได้แก่ การเลี้ยงห่าน เป็ด ไก่		
	๑.๒.๑ การเลี้ยงห่าน, เป็ด, ไก่ เกินกว่า ๕๐ ตัว แต่ไม่เกิน ๑๐๐ ตัว	๒๐๐	
	๑.๒.๒ การเลี้ยงห่าน, เป็ด, ไก่ เกินกว่า ๑๐๐ ตัว แต่ไม่เกิน ๒๐๐ ตัว	๓๐๐	
	๑.๒.๓ การเลี้ยงห่าน, เป็ด, ไก่ เกินกว่า ๒๐๐ ตัว แต่ไม่เกิน ๕๐๐ ตัว	๔๐๐	
	๑.๒.๔ การเลี้ยงห่าน, เป็ด, ไก่ เกินกว่า ๕๐๐ ตัวขึ้นไป	๕๐๐	

ลำดับที่	ประเภทกิจการ	อัตราค่าธรรมเนียมต่อปี	
		บาท	สต.
๒	๑.๓ การเลี้ยงสัตว์น้ำ ได้แก่ การเลี้ยงปลา กุ้ง		
	๑.๓.๑ การเลี้ยงปลา, กุ้งขนาดพื้นที่บ่อเกินกว่า ๑๐๐ ตารางเมตร แต่ไม่เกิน ๔๐๐ ตารางเมตร	๒๐๐	
	๑.๓.๒ การเลี้ยงปลา, กุ้งขนาดพื้นที่บ่อเกินกว่า ๔๐๐ ตารางเมตร แต่ไม่เกิน ๑,๖๐๐ ตารางเมตร	๕๐๐	
	๑.๓.๓ การเลี้ยงปลา, กุ้งขนาดพื้นที่บ่อเกินกว่า ๑,๖๐๐ ตารางเมตรขึ้นไป	๑,๐๐๐	
	๑.๔ การเลี้ยงสัตว์เพื่อรีดเอานม		
	๑.๔.๑ ตั้งแต่ ๕ - ๑๐ ตัว	๒๐๐	
	๑.๔.๒ ตั้งแต่ ๑๑ - ๒๐ ตัว	๕๐๐	
	๑.๔.๓ ตั้งแต่ ๒๑ ตัวขึ้นไป	๗๐๐	
	การประกอบกิจการเลี้ยง รวบรวมสัตว์ หรือธุรกิจอื่นใดอันมีลักษณะทำนองเดียวกัน เพื่อให้ประชาชนเข้าชมหรือเพื่อประโยชน์ของกิจการนั้น ทั้งนี้ ไม่ว่าจะมีการเรียกเก็บค่าดู หรือค่าบริการในทางตรงหรือทางอ้อม หรือไม่ก็ตาม	๑,๐๐๐	